

NAISTEOLOGIT R.Y.

KVINNLIGA TEOLOGER R.F

JÄSENINFO / MEDLEMSINFO 2/2015

- 1. Puheenjohtajan palsta – Ordförandes spalt**
- 2. Nainen ja kirkon kutsu**
- 3. Kirja-arvostelu**
- 4. Pääsiäissaarnanen**
- 5. Uusi hallituksen jäsen esittäytyy**
- 6. Hallituksen yhteystiedot**

1. Pääkirjoitus – Puheenjohtajan tervehdys

Pääsiäisiloa!

Paastonaika on kuljettanut meitä kohti Palmusunnuntaita, Hiljaista viikkoa ja Jeesuksen kärsimystietä. Paastonaika mahdollistaa oman elämän tutkimista; missä olen ja miten voin, mikä on hengellinen tilani ja yhteyteni Jumalaan. Jumalan pyhyiden ja rakkauden ilmeneminen Jeesuksen kärsimyksessä ja kuolemassa on viesti Jumalan suuruudesta ja armosta meille tänäkin pääsiäisenä.

Nykyajan vaatimusten keskellä on tärkeää, että pysähtyminen voi olla vapauden ja ilon paikka pysähtyä, ei synkkä vaatimus ja suoritus. Pysähtyminen toki tuo esiin syntisyytemme, keskeneräisyyteemme ja virheemme mutta vapauttaa antaen tilaa ja muistuttaen Jumalan läsnäolosta elämässämme. Tänä vuonna paastoon on liitetty somepaasto, elämäntahdin hidastaminen, kiireettömyys, turhasta tavarasta luopuminen ja läheisten kanssa yhdessäolon lisääminen. Ekoajattelu ja luonnon huomiointi elämäntavassamme on kristityn vastuuta Jumalan luomassa maailmassa.

Jeesuksen ristintien seuraaminen on meille mahdollista ja siedettävää kun tiedämme Jumalan pelastussuunnitelman: kärsimyksen ja surun vaihtumisen ylösnousemuksen ja pääsiäisen iloon ja riemuun. Pääsiäisen symboliikan muistutus uuden elämän alusta ja Jumalan jatkuvasta luomistyöstä liittävät meidät Jumalan huolenpitoon. Myös alkava kevät tiepölyineen ja auringon pilkahduksineen antavat meille lupauksen kesästä, auringosta ja heräämisestä talven horroksesta.

Kiirastorstaina on vaikuttavaa, uskon ytimessä olevaa seurakunnan yhteyttä, polvistua alttarille ja kuulla sanat: sinun puolestasi annettu ja vuodatettu ja saada leipä ja viini. Pääsiäisen tapahtumat antavat meille Jumalan armon.

Kristus on ylösnoussut. Totisesti ylösnoussut.

Siunattua pääsiäisen aikaa,

Salla Häkkinen

Naisteologit ry:n puheenjohtaja

Ordförandes hälsning

Påskglädje!

Fastetiden har fört oss mot Palmsöndagen, Stilla veckan och Jesu lidandes väg. Fastetiden möjliggör ganskning av sitt eget liv; var jag är och hur jag mår, vilket mitt andliga tillstånd är och hurdan min kontakt till Gud är. Guds helighet och nåd, som kommer till uttryck i Jesu lidande och död, är ett budskap om Guds storhet och nåd även denna påsk.

Då vi lever i en tid fylld av krav är det viktigt att vi känner frihet och glädje att få stanna upp, att det inte är ett dystert krav och en prestation. Att stanna upp kan ändå lyfta fram vår syndighet, vår ofullkomlighet och våra fel, men befriar genom att ge utrymme och genom att påminna oss om Guds närvaro i våra liv. I år har man kunnat fasta från sociala medier, sakta ner sin livsrytm, valt ett liv utan brådska, kunnat göra sig av med onödiga prylar, och öka närvaron med sina nästa. Ekotänk och att ta naturen i beaktande i vår livsstil hör till den kristnas ansvar i Guds skapelse.

Att följa med Jesu väg till korset är möjligt och drägligt då vi känner Guds frälsningsplan: lidandet och sorgen byts ut till uppståndelsens och påskens glädje. Påskens symbolik om det nya livet och Guds ständiga skapelseverk förenar oss till Guds omsorg. Också den kommande våren med vägdamm och glimtar av sol ger oss ett löfte om sommar, sol och uppvaknande ur vinterns dvala.

Kristus är uppstånden. Sannerligen uppstånden.

Välsignad påsktid,

Salla Häkkinen

Ordförande, Kvinnliga teologer rf

2. Nainen ja kirkon kutsu

Ylemmän pastoraalin tutkimustehtäväni oli löytää teoria, joka selittäisi monimutkaista naisteologioiden aseman ympärillä käytyä keskustelua ja argumentointia. Tällainen on Stanley Cohen luoma moraalipaniikkiteoria.

Teologisten argumenttien ja tunteiden koettelema naisen kutsumus

Cohen on kirjassaan *Folk devils and moral panics* 1987 luonnehtinut moraalipaniikkia ilmiöksi, jolloin yhteisössä syntyy tunne siitä, että jokin asia tai ilmiö uhkaa sosiaalista järjestystä. Tämän ilmiön tuntomerkkejä ovat:

- Huoli (Concern) potentiaalisesta uhasta.
- Vihamielisyys (Hostility) ”kansanvihollisia” (folk devils) ja uhan aiheuttajia kohtaan.
- Yksimielisyys (Consensus) siitä, että uhka on todellinen.
- Suhteettomuus (Disproportionality) on liioiteltu huoli uhan todellisiin haittoihin nähden. Huolta ei voi välttämättä mitata millään mittarilla, vaan se on kuin uhkaava varjo todellisuuden ja omien arvojen yllä.
- Ailahtelevaisuus (Volatility): paniikki voi syntyä, syventyä, hävitä ja ilmetä jälleen uudelleen osin eri näkökulmista.

Paniikki voi syntyä yllättäen myös kauan pinnan alla olleen asian ympärille. Moraalipaniikille on tyypillistä huolen räjähdysmäinen ilmeneminen ja sen nopeat vaihtelut. Paniikilla voi olla seurauksia yhteisön arvoissa, asenteissa tai ajattelussa. Se voi myös vaikuttaa lainsäädäntöön tai käytännön toimintoihin. Moraalipaniikki on vallitsevaa huolta erilaisuudesta, jolloin paha on nujerrettava ja hyvyyden voimat saavat voiton. Moraalipaniikille ovat myös tyypillisiä symbolit ja vääristymät. Esiin nousevat kohut jättävät jälkensä yhteisön kulttuuriin ja arvomaailmaan. Moraalipaniikki ruokkii myös huhuja, niiden syntymistä ja sitkeää elämistä. Osa moraalipaniikeista johtaa konkreettisiin toimiin, osa hiipuu jättämättä jälkiä. Uusi moraalipaniikki voi muodostua vanhasta jäljestä kuin todisteeksi.

Kirkossa on aina kannettu huolta konsensuksesta, ja erilaisissa kirkon kiistakeskusteluissa moraalipaniikki on itseään tiukasti oikeassa olevina pitävien tilaisuus ”osoittaa moraalinen ylvytensä”.¹ Moraalipaniikki liittyy myös pelon kulttuuriin. Siihen liittyvät myös naispappeuskeskustelussa velloneet

¹ Tuukka Tenhusen journalistiikan pro gradu –tutkielma ”Paniikki, jota ei tullutkaan”. Jyväskylän yliopisto 2009.

raamatullisuuden, naiseuden, seksuaalisuuden, feminismin, johtajuuden ja uskonnollisen vastuun sekä spiritualiteetin kysymykset.

Moraalipaniikki käynnistyy silloin, kun yhteisö tai sen osa pitää jotain käyttäytymistä sopimattomana. Tietyn ihmisryhmän käytös määritetään uhaksi järjestykselle tai moraalille. Paniikki voi olla myös seurausta ongelman liioittelusta tai sen vääristyneestä hahmottamisesta. Eino Paananen kuvaa gradussaan, miten moraalinen paniikki on kuin speaktaakkeli, jota käsitellään myös paljon julkisuudessa tai tiedotusvälineissä. Moraalinen paniikki vaikuttaa speaktaakkelin tavoin siihen, miten ihmiset hahmottavat eri asioita ja suhtautuvat siihen. Moraalipaniikin syntyyn liittyy yleinen tietyn ryhmän hätä ja huoli siitä, että tilanne ei ole hallinnassa tai uusi ”uhka” johtaa kaaokseen tai ei-toivottuihin seurauksiin. Tietyllä ryhmällä on omat intressinsä (valta, turvallisuus, asema, jokin itselle arvokkaaksi koettu), jonka perusteella uhkaa halutaan torjua. Siksi toive muutospaineissa kohdistuu tietyn ”eliitin”, päättäjien, suuntaan.²

Naisteologiien asemaan liittyvä monivivahteinen argumentointi selittyy mielestäni selkeästi moraalipaniikkiteorian avulla. Niin seurakuntalaiset kuin kirkon hallinnolliset päättäjät kantoivat tutkimuskaudella erityistä huolta kirkon tilasta ja ykseyden säilyttämisestä. Vaikka moraalipaniikkiteoriaa usein sovelletaan nimenomaan kriisiviestintään ja sen avulla tutkitaan tiedotuksen asemaa ja merkitystä, on se mielestäni mielenkiintoinen peili tässä tutkimuksessani. Se ei suoraan selitä tapahtunutta kehitystä, mutta osaltaan auttaa ymmärtämään keskustelun tunnekuormaa ja kirkon naisteologiien asemaa tutkittaessa käytettyjen toistuvien ja hyvin samankaltaisten toimintatapojen (komiteat, työryhmät) valintaa. Koska kirkon hallinnossa ei etukäteen varmasti tiedetty ratkaisujen seurausta kirkolle, päätöksiä viivyteltiin ja ratkaisuja naisteologiien aseman suhteen tehtiin vähän kerrallaan. Ongelmaan ei ollut yksiselitteistä ratkaisua, ja siksi oltiin huolestuneita.

Naispappeuteen liittyvät kysymykset liittyvät monenlaiseen historialliseen, sosiologiseen, yhteiskunnalliseen, kirkolliseen, raamatulliseen ja psykologiseen kontekstiin. Sen vuoksi tässä tutkimuksessa on ollut mahdotonta tutkimusaineiston perusteella saada esiin yksiselitteisiä syy- ja seuraussuhteita tai vain yhtä vaikutuslinjaa. Naispappeuskeskustelu on eri aikoina koostunut monenlaisista leteistä tai palmikoista, johon kullakin aikajänteellä on sekoittunut tuolle aikakaudelle tyypillisiä yhteiskunnallisia ja kirkollisia aiheita ja keskusteluja. Tutkimusajanjaksona eri yhteyksissä niin naispappeutta puoltaneet, siihen neutraalisti suhtautuneet kuin sitä vastustaneetkin ovat korostaneet kirkon yhteyden vaalimista ja mahdollisimman pitkälle yhteisesti vietyjen pohdintojen merkitystä ja arvoa. Vaikka aina ei ole ollut mahdollista edetä yksimielisesti eikä edes täysin pitää kiinni johdonmukaisesti tehdyistä päätöksistä, osoittaa tutkimukseni, että Suomen kirkossa on tärkeää, että kipeistäkin asioista keskustellaan ja päätetään yhdessä Raamatun kokonaisvaltaista sanomaa kunnioittaen.

² Eino Paananen: ”Moraalinen paniikki ja pedagoginen paradoksi”. Kasvatustieteen pro gradu –tutkielma. Jyväskylän yliopisto 2007.

Naisteologi -argumentaation uutisoinnissa tiedotusvälineissä tapahtuneet muutokset vuosina 1963-1990.

Asiasisältö	1963	1976	1984	1986/1990
Teologinen näkökulma	<ul style="list-style-type: none"> - puhdas teologinen kysymys - naispappeus uhka kirkon ykseydelle - viittaukset Luomiseen ja Jumalan tahtoon 	<ul style="list-style-type: none"> - kirkon ykseys ja virka - luominen - vilkas keskustelu 	<ul style="list-style-type: none"> - virka - traditio - ekumenia 	<ul style="list-style-type: none"> -näkökulmat jo esitetty -ekumenia ei vaarannu -rakkauten henki
Raamatun-tulkinta	<ul style="list-style-type: none"> - mikä on oikea Raamatun tulkintamalli? - naisen asema ei muuttumaton Raamatussa - papin sukupuoli ei pelastuskysymys 	<ul style="list-style-type: none"> -kirkon traditio ja tunnustus: hermeneuttinen aspekti alkaa näkyä 	<ul style="list-style-type: none"> - UT:n laajalainen tulkinta - vetoaminen Paavaliin - luomisteemaväisty 	<ul style="list-style-type: none"> -hermeneuttinen ote -Kristuksen Rakkaus velvoittaa yhdessä viemään Sanomaa eteenpäin
Yhteiskunnallinen näkökulma	<ul style="list-style-type: none"> - naisen virka kirkossa ei ole naisasiakysymys - naisen alistaminen väärä lähtökota 	<ul style="list-style-type: none"> - voiko nainen hoitaa virkaa kirkossa? 	<ul style="list-style-type: none"> - kuuluuko keskustelussa Jumalan vai ihmisen ääni? 	<ul style="list-style-type: none"> -huomio käytännön kysymyksiin (virkapuku; virat srk:ssa)
Tasa-arvo	<ul style="list-style-type: none"> - nainen Raamatussa alistetussa asemassa -naisesta ei ole kaitsijaksi 	<ul style="list-style-type: none"> - naisen asema kirkossa ja yht.kunnassa 	<ul style="list-style-type: none"> -lehtori vai pappi? 	<ul style="list-style-type: none"> -lehtorin viran tilanne?
Kannattajien ja torjijien tavoitteet	<ul style="list-style-type: none"> - molemmat osapuolet vakuutettava oikeasta kannasta 	<ul style="list-style-type: none"> - vetoaminen alkusrk:n ja Lutheriin 	<ul style="list-style-type: none"> - muutos 	<ul style="list-style-type: none"> -ponsi -piispa
Tiedotusvälineiden kannanotto	<ul style="list-style-type: none"> - omat kannat esillä vahvasti 	<ul style="list-style-type: none"> - vastavuoroinen keskustelu 	<ul style="list-style-type: none"> - keskustelu ja uutisointi 	<ul style="list-style-type: none"> -uutisointi

Lehdistössä, yleisessä yhteiskunnallisessa ja kirkon piirissä vuosina 1963-1990 naisteologioiden asemasta käydystä keskustelusta piirtyy selkeästi esiin erilaisten teemojen muutos.

Keskustelun luonteen ensimmäinen käännekohta liittyy vuoden 1976 kirkolliskokoukseen, jolloin vähitellen käynnistyi vastavuoroinen dialogi. Siihen asti erityisesti teologinen ja raamatullinen käsittely oli vahvaa naisteologeja vastustavien taholta. Kirkossa selkeästi ajateltiin, että teologinen ja raamatullinen lähestymistapa ratkaisee naisen aseman kirkossa. Ajateltiin myös, että toinen osapuoli – olipa hän vastustaja tai kannattaja – oli vakuutettavissa, jos perustelut olisivat tarpeeksi selkeät ja yksinkertaiset sekä raamatullisesti yksituumaiset. Eksegeettisen ja hermeneuttisen tutkimuksen tuodessa uudenlaista raamattunäkemyttä alettiin ymmärtää, että Raamatun opetus naisesta ja hänen tehtävästään seurakunnassa liittyi monimutkaiseen alkuseurakunnan historialliseen kehään, eikä yhtä selkeää seurakunnan naisjohtajan ja julistajan mallia voitu löytää.

Ratkaisevana käänteenä näen Ilkossa vuosina 1980 ja 1982 tapahtuneet kokoontumiset. Siellä ensimmäisen kerran niin naispappeutta vastustaneet kuin kannattaneetkin tapasivat toisensa, ja he saivat rauhassa keskustella ja perustella kantojaan sekä kuunnella toisella tavoin ajattelevien näkökulmia.

Kun erityisesti herätysliikkeissä alettiin korostaa tradition ja ekumenian merkitystä virkakysymyksessä, tuo argumentointi tapahtui auttamattomasti liian myöhään. Viittaus ekumeeniseen problematiikkaan oli ikään kuin oljenkorsi, ja aikaisemmin ekumeniaa sekä katolista tai ortodoksisista traditiota vierastaneiden kiinnostusta ihmeteltiin laajalti. Yliopiston ja kirkon ekumenian asiantuntijat ottivat tällöin vahvasti kantaa kirkon ykseyden puolesta: ekumenia ei vaarantuisi, jos naispappuus Suomessa toteutuisi.

Vaikka naisteologioiden ympärillä käyty argumentointi tapahtui kaikkein näkyvimmin kirkossa ja yhteiskunnallisissa viestimissä, on yliopiston opettajien ja professorien vaikutus eittämättä suuri. Monet kirkon vaikuttajat olivat olleet yliopiston tutkijoita ja opettajia, ja monella oli esim. dosenttuuri tai vierailevan professorin tehtävä yliopistossa. Näin ollen teologiassa ja yhteiskuntatieteissä vuosien ja vuosikymmenten aikana tapahtunut tieteellinen tutkimus vaikutti väistämättä kirkolliseen keskusteluun tuoden uusia haasteita ja näkökulmia. Naisteologioiden tieteellinen tutkimustyö lisääntyi, ja aiempaa useammat väittelijät ja lisensiaatit olivat naisia. Tieteellinen toiminta lisäsi naisteologioiden arvostusta, ja heidän mielipiteidensä painoarvo kasvoi. Myös opiskelijat vaikuttivat muutosagentteina, vaikka lehdistössä opiskelijoita on haastateltu oikeastaan yllättävän vähän tutkimusaikakautena. Opiskelijoista tosin puhuttiin kirkon päätöksenteossa, mutta heidän ottamistaan vahvemmin neuvotteluihin ei pidetty tarpeellisena tai opiskelijanäkökulmaa ei vain huomattu painottaa riittävästi.

Tutkimuksestani käy selkeästi ilmi se, kuinka suurin ongelma naisteologiien asemasta käydyssä argumentoinnissa on perustelujen pysähtyminen paikoilleen sekä vuorovaikutuksen vähäinen määrä. Tätä perusteltiin kirkon ykseyden vaalimisella ja sillä, että kirkkolaiva kääntyy hitaasti. Niin virallisissa mietinnöissä, kokouksissa kuin lehdistökeskustelussakin aina 1970-luvun puoliväliin saakka eri kantojen perustelut olivat hyvin staattisia, samoja vuodesta toiseen. Pelko ja neuvottomuus muodostivat päättämättömyyden kehän, ja ratkaisujen sijaan päätettiin usein perustaa uusi toimikunta tai työryhmä.

Kun sitten Ilkon kurssikeskuksen kokousten jälkeen niin herätysliikkeiden välinen kuin yleinenkin vuorovaikutus lisääntyi ja argumentaatio monipuolistui, tapahtui hyvin lyhyessä ajassa paljon: naisteologin asema Suomen kirkossa alkoi kiinnostaa myös postuumisti, ja vuosikausia paikallisseurakunnissa tai järjestöissä ahertaneiden lehtoreiden virka ja viranhoito nousi parrasvaloihin. Historia osoittaa kiistattomasti, että lehtorin virkaa alettiin arvostaa kirkossa vasta juuri ennen naispappeuden hyväksymistä.

Lehtorin asemaa kirkossa kehitettiin, ja heille annettiin vähitellen lisää oikeuksia. Myös AKAVA ja ammattiyhdistystoiminta alkoi 1970-luvulla ajaa vahvemmin lehtoreiden asemaa ja palkkausta. Myös hallinnollisesti lehtorin asema alkoi vahvistua heidän saadessa lisää oikeuksia. Kirjallisista dokumenteista olen löytänyt vahvistusta käsitykselleni, jota myös tukee oma kokemukseni ja lehtorien epävirallisissa tapaamisissa vallalla ollut mielipide: kirkossa ajateltiin, että lehtorien oikeuksia vähitellen lisäämällä kirkkokansa vähitellen kypsyy ajatukseen naispuolisesta papista.

1980 -luvun alkupuolelta keskustelu siirtyi kohti naispappeuden hyväksymistä. Vaikka lehtorit toistuvasti yhdistyksensä kautta toivat esiin lehtorin viran kehittämisen tarpeen, asia ei edennyt. Päättäjät eivät ole halunneet kehittää lehtorin virkaa, koska sitä on pidetty eräänlaisena välivaiheena kirkossa. Vaikka kenenkään lehtorin virkaa seurakunnassa ei muutettu papin viraksi työntekijää kuulematta, on lehtorin viran kohdalla kirkossamme toistunut hiljaisen vaikenemisen kaava.

Vuosikymmeniä käyty keskustelu ja tutkimustyö tuovat korostetusti esiin huolen ja pelon, jota yleisesti tunnettiin ja jota eri toimijat kokivat eri syistä. Naispappeutta puoltavat ja sitä kannattavat olivat huolestuneita naisteologiien ammatti-identiteetistä, työpaikoista ja toimeentulosta. He murehtivat vaillinaiseksi jäänyttä työpanostaan: monipuolisen lehtorin työn ohella he eivät saaneet toimittaa messuja ja kirkollisia toimituksia, ja näin he kokivat alisuoriutuvansa seurakuntalaisten täysipainoisessa kohtaamisessa ja palvelemisessa. Vastustajat kokivat huolta kirkon ykseydestä ja Raamatun arvovallasta. Heidän mielestään kirkkoon oltiin ujuttamassa uutta opin tulkintaa ja maallista tasa-arvoa. Päättäjien ja piispojen huoli kohdistui siihen, miten taattaisiin työrauha kirkossa ja miten eri kantoja edustavat voisivat säilyttää kotipaikkaoikeutensa ja hengellisen turvallisuutensa kirkossa.

Tähän liittyi selkeästi todellinen pelko siitä, mitä seurakuntalaisten enemmistö sanoisi ja miten se reagoisi. Se oli aitoa huolestumista siitä, jättäisikö kansa kirkon ja eroaisivatko naiset suurella joukolla. Myös monen poliitikon, kirkolliskokousedustajan ja naisjärjestön naisteologeille osoittama tuki, myötätunto ja kannustus hämmästyttivät päättäjiä. Piispat tiesivät, että vetoaminen hiljaa ja rauhallisesti hyvin etenevään kehitykseen ja ajankuluun alkoi vaikuttaa verukkeelta. Oli tullut päätösten aika.

Rovasti Pirkko Poisun ylemmän pastoraalitutkinnon tutkimustyö

NAINEN JA KIRKON KUTSU

Naisteologien aseman ja identiteetin kehittyminen Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa vuosina 1963-1990. Marraskuu 2014.

Kuva: Maija Jalola; Piispa Irja Askola, Herran siunaus Helsingin tuomiokirkossa Naisteologit ry:n 80-vuotisjuhlamessussa

3. Kirja-arvostelu

He eivät tiedä mitä tekevät. (Jussi Valtonen) 2014

Joululahjaksi anopilta saamani Jussi Valtosen romaani ”He eivät tiedä mitä tekevät” imaisi mukaansa niin, että viihdyin joulupyhät sitä huoneessani lukien.

Romaani on kuusisataasivuinen, normaalia suuremmalla tekstillä kirjoitettu kirja. Mutta suurinta siinä on sisältö. Se vie lukijan ekoterrorismin, eläinkokeiden, tutkimusetiikan ja digitaalisen maailmaan vallankumoukseen.

Jussi Valtonen (s. 1974), neuropsykologiaa Yhdysvalloissa opiskellut kirjailija nousee tällä kolmannella romaanillaan suomalaisen kirjallisuuden eturiviin. Kirjassa kulkee rinnakkain ydinperheen hajoaminen, uusperheen jännitteet, lasten kasvukiput ja uhma vanhempiaan kohtaan – mutta myös tieteellisen tutkimuksen moraalit ja yksityisyyden häviäminen.

Ammattilaisena Valtonen sukeltaa tarkistelevaan yhteiskuntaa, koko maailman menoa. Romanin keskushenkilö on amerikkalainen tutkija, neurotieteen professori Joe Chayefski, joka on nuorena miehenä eksynyt Suomeen ja avioitunut suomalaisen Alinan kanssa, jonka kanssa saa Samuel-pojan.

Sokeuteen johtavia näköhäiriöitä tutkiva professori-isä ei opi tuntemaan poikaansa, koska hän eroaa Alinasta, muuttaa takaisin Yhdysvaltoihin Marylandiin ja avioituu siellä uudelleen. Hänestä tulee huippututkija Baltimoren yliopistoon, jossa arvostettu neurologian laitos käyttää tutkimuksessaan koe-eläimiä.

Myös Suomeen jäänyt Alina menee masennuksestaan selvittyään uusiin naimisiin ja löytää oman paikkansa yhteiskunnassa julkisten maahanmuuttokeskusteluiden vakio-osallistujana. Hän sukeltaa myös Kirkko_kuulolla palstalle Suomi24:een. Olen itse toiminut siellä keskustelijana ja tämä kohta oli kirjan huipennus.

Tapahtumien jakaantuminen kahteen eri maahan antaa Valtoselle keinon tehdä vertailuja Suomesta ja Yhdysvalloista. Joen mukaan ”elämä Suomessa oli kuin dementia, jokainen kuukausi tuhosi aivosoluja”, Valtonen kirjoittaa. Hän miettii ihmisen asemaa, joka perustuu ihmisen mielialan ja tahdon muutoksille.

Romaanissa esitellään digitaalinen iAm-laite, joka hiljalleen korvaa käyttäjän oman tahdon ja antavat viimeisen sananvalloituksen mainostajille. Ja tulkoon valkeus, neuvo paksu käyttöohje. He eivät tiedä mitä tekevät on tärkeä kirja. Se on syvälinen ja pohdiskelleva. Suosittelen lämpimästi tätä jopa hiukan pelottavaa ajan ja tulevaisuuden kuvausta.

Maarit Hirvi

4. Pääsiäisaarnanen

”Minun sotilaani eivät ole pelkureita, he eivät juokse pois haudalta!” Tokaisi Kalle harmistuneena ja keräsi leikkisotilaansa pois pääsiäispuutarhasta. (rekvisiittana pikkusotilaita)

Äiti oli hetkeä aikaisemmin yhdessä lasten kanssa rakentanut vaihe vaihteelta pääsiäispuutarhaa rairuohosta ja lasten keräämistä kivistä. Kalle oli luvannut lainata omia leikkisotilaitaan hautaa vartioimaan.

Siinä vaiheessa äiti oli tehnyt ratkaisevan virheen. Hän oli erehtynyt sanomaan, että hän tarvitsisi Kallen leikkisotilaita lainaksi siihen asti, kun sotilaat säikähtäisivät enkeliä ja pakenisivat paikalta.

Kalle ei suostunut tällaiseen. Hänen sotilaansahan olivat hyviä sotilaita, jotka eivät jättäisi tehtävänsä kesken.

Vaikka äiti yritti selittää, että hyväkin sotilas saattaa paeta, kun maa tärisee ja enkeli ilmestyy. Mutta ei.

Lapsi halusi että sotilas oli sankari. Ja sillä selvä.

Sankari itse olikin vielä piilossa, mutta kohta hän ilmestyisi ensin naisille ja pian opetuslapsillekin kertomaan, että maailman historian suurin ihme oli tapahtunut. Kuoleman valta oli voitettu. Jeesus oli noussut kuolleista.

Tämän ihmettelyyn pieni Kallekin pikkusiskonsa kanssa yhtyi soittaessaan pääsiäisaamuna mummolleen, kuin aina silloin kun heidän elämässään oli tapahtunut jotakin suurta. Hauta on tyhjä, lapset huusivat luuriin!

Kivi ja sotilaat ovat poissa, enkeli seisoo haudan päällä. Koko puutarha on täynnä kukkia, kaneja ja lintuja... ja me löysimme kaikki munat, jotka pääsiäispupu oli piilottanut. Mummo oli ihmeissään, kuten me kaikki muutkin tyhjän haudan ihmettelijät.

Maarit Hirvi

5. Uusi hallituksen jäsen esittäytyy

Olen Soili Juntumaa, uusi Naisteologit ry:n hallituksen jäsen. Aiemmin olen ollut hallituksessa useita vuosia ja puheenjohtajana 3 vuotta. Nyt olen ollut eläkkeellä toista vuotta ja on taas aikaa paremmin olla mukana tässä toiminnassa.

Koska hallituksessa on jo vuosia ollut opiskelijajäsen (mikä mainitaan myös alkuperäisissä säännöissä vuodelta 1934), niin voisihan myös eläkeläisjäsenen olla vakituisesti edustamassa kasvavaa eläkeläisten joukkoa. Joka tapauksessa olen hyvin iloinen, että minut yhä kelpuutettiin mukaan ja odotan innolla jatkoa!

Asun nykyään Orivedellä edesmenneen äitisi vanhassa kotitalossa, hoidan lastenlapsia ja olen mukana paikallisessa seurakunnassa luottamushenkilönä. Tästä on hyvä jatkaa.

Kuva: Maija Jalola, otettu Naisteologiyhdistyksen 80-vuotisjuhlassa. Kuvassa Hallituksen toinen uusi jäsen, entinen puheenjohtaja Pirkko Poisuo sekä uusi jäsen, niin ikään entinen puheenjohtaja Soili Juntumaa.

6. Hallituksen yhteystiedot

Salla Häkkinen, puheenjohtaja
Tampere tuomiokirkkosrk, johtava kappalainen
[salla.hakkinen\(at\)evl.fi](mailto:salla.hakkinen(at)evl.fi); 050-5748 722

Maria Lindberg, dövpräst
Kyrkostyrelsen
Tfn +358 9 1802 557
[maria.lindberg\(at\)evl.fi](mailto:maria.lindberg(at)evl.fi)

Maarit Hirvi, kappalainen
Kappalainen, Sammonlahti
[maarit.hirvi\(at\)evl.fi](mailto:maarit.hirvi(at)evl.fi); +358 40 3126 502

Satu Saarinen
Kirkkoherra, Oulujoen seurakunta
tel +35840 556 7840
[satu.saarinen\(at\)evl.fi](mailto:satu.saarinen(at)evl.fi)

Satu-Elina Ansas
Pastori, Pakilan seurakunta
09 2340 5534
[satu-elina.ansas\(at\)evl.fi](mailto:satu-elina.ansas(at)evl.fi)

Soili Juntumaa
rovasti, eläkeläinen

Pirkko Poisuo
Aluekappalainen, rovasti
Malmin seurakunta
pirkko.poisuo@evl.fi

Jane Fagerström, opiskelijajäsen
Helsingin yliopisto
tel +358 400 665 336
[jane.fagerstrom\(at\)helsinki.fi](mailto:jane.fagerstrom(at)helsinki.fi)

